

EGYSZERŰEN, DE ÉRZÉKLETESEN

TANJA KRAGUJEVIĆ: *Nesan.*

Bagdala, Kruševac, 1974.

Hosszú idő után jelentkezett verseskönyvvel újra Tanja Kragujević. Első könyve (*Vratio se Volodja*) nyolc évvel ezelőtt, 1966-ban látott napvilágot, s már abban az évben elnyerte a Matica srpska Branko-díját.

Míg első kötetében kuszáltabb, idegesebb a nyelve, a második versgyűjtemény jellemzője a letisztult kifejezés, a gondolat sűrítése. Az útkeresés időszaka véget ért, az alkotó tudja, mennyit és mit mondhat, kinek és miért akar beszélni.

Ami megfogott: a költő ragaszkodása az itteni tájhoz, bizonyosságul, hogy a gyermekkori gyökerek az örök gyökerek, az ember önmagát soha, semmilyen világban nem tagadhatja meg. Tanja Kragujević erényként kezeli a Tiszatáj emlékét, mondanivalója hozzánk szól, vagy rólunk mesél:

*»Bús emberek vig nótája harsog,
hideg sört rendelnek kedvük mellé,
de a cigányzenekarból
hiányzik a cimbalom.«*

E négy szabálytalan sorba belefér a Tisza menti nagy színpad rekedt nótáival, nehéz öklű, súlyos szavú embereivel, bús-vig cigányvígalmal. Cimbalom nélkül. »Operettvilágunk« a maga valóságában.

Az újkori szerb líra hatását ebben a kötetben már nem leljük. Megkapóan egyszerű, de kiforrott, érzéletes verseivel szól a Zentán született költő:

*»Pusztába szöktek meg
messzire éveim
Kinek adjam vissza
legdrágább kincsem
éjek jó borát
mindennapt
kenyerünket«*

Pusztába szökött ifjúsága, halk szavú szerelme, a mindennapok ifjúsága és a mindennapok emberi szerelme is:

*»Nem vagy itt, hogy elringass,
hiába mondom magamnak,
mindenem megvan —
belül csak a magányosság motoz,
hiába hitegetem szívem,
hogy semmi se fáj...«*

Leteszem asztalomra a kis könyvet. Parázként izzik bele az alkony súlyos homályába.

Fehéren.

Lányosan, asszonyosan.

Szerelmesen.

BALOGH ISTVÁN